

תלוי כמה העברית מנחמת אותך

00:30 אני פוצעת שורות במחברת. זה לא כי אני פרי מזוכיסטי של איזו אידאולוגיה מופקרת, זה כי אני רוצה לחקור את השירה, איך היא יכולה להעניק לי שתי טיפות של אושר לפני שאני הולכת מכאן. בכתיבה תמה אני מושחת שרף על המחברת. יבוא מחר ואקלף גלדים. ואם כך, עברית היא פצע?

12.25 אני מתעוררת מהגשם. הוא אכזרי בתחילת העונה כמו ההוא שהכניס את הזרע שלו עמוק עוד לפני שהבנתי שסקס הוא גיאופיט שניעור מאדמה קרה. בסוף הוא יהיה פרח. אם כך יקמול. גם בזה יש יופי. ומהי השירה אם לא הנשימה האחרונה של הסתיו?

04:00 אמא שלי יושבת מול עץ הקלמנטינות ובוכה. אני לא יודעת אם היא בודדה. פעם היא אמרה לי שכל חייה הם החמצה. וכשנולדנו, לא היית מאושרת? לא. קמתי להשתין. חשבתי עליה. ומהי שירה אם לא תורת היחסים ביני לבינה. בשנה שבה נולדתי, מתה אמה. בתעודת הלידה רשום אלף תשע מאות שישים ושבע. השתן מעלה אדים. הטמפרטורה צונחת. העברית מתרוקנת מכל צורותיה.

13:50 במפגש עם ג'ודי בזום אנחנו מדברות על דור הביט. אז ככה, את קרואק היא לא ממש אהבה והספר 'בדרכים' לא היה הטייפ שלה. ביט זה קצב. ביט זה מוכה. ביט זה קוניאק זול. ביט זו עברית גולה. דווקא את דילן היא אהבה. במקום לחיות שם היא במקרה הגיעה לקיבוץ. שישים שנים שהיא חברת קיבוץ. דוברת עברית של דור המייסדים במבטא כבד של ביצות העמק. החיים שלך הם פואמה, אני אומרת. היא מדפדפת בספר השירה של ילדתה המתה. בת שתיים-עשרה. היא מתרגמת לאמה מן הספר. מהר מהר. שהסתא במנהטן תספיק לקרוא. מהי שירה? תלוי כמה את טובה בטכניקת הקאט-אפ. תלוי כמה את נושמת טוב בבוקר. תלוי כמה העברית מנחמת אותך.

16:00 כבר מחשיך. מחלון המטבח אני מביטה בצאלון הערום. רק צוצלת עליו. מאוחר יותר יגיע עורבני. מאוחר יותר אבשל מרק עדשים עם סלרי. כבר לא אכתוב היום שיר. העברית הגדולה מתה, כמו האם הגדולה. בינתיים היא מחכה לעבריות החדשות. אני מחפשת במילון אבן שושן שם נרדף לארכיטיפ. הוא הולך לי לאיבוד.